

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **Rezidence Pavlovice Liberec, s.r.o.**, se sídlem Hrazená 906/10, Liberec, zast. JUDr. Pavlem Kiršnerem, LL.M., advokátem se sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) CETIN a.s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **II) Statutární město Liberec**, se sídlem náměstí Dr. E. Beneše 1/1, Liberec, **III) Ing. R. L.**, **IV) M. D.**, **V) M. M.** a **VI) L. M.**, **VII) H. P.** a **VIII) P. P.**, **IX) K. R.** a **X) J. R.**, osoby zúčastněné na řízení IV) až X) zastoupeny Mgr. Janou Šimkovou, advokátkou se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2021, čj. OÚPSŘ 202/2020 OSŘ KÚLK 41309/2021, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 25. 5. 2022, čj. 59 A 65/2021-103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud se v této věci v souladu se svou konstantní judikaturou věcně nezabýval uplatněnými kasačními námitkami. Žalobkyně totiž kasační stížností nebrojila proti jednomu ze závěrů napadeného rozsudku, který by však sám o sobě obstál jako důvod pro zamítnutí žaloby.

I. Vymezení věci

[2] Žalobkyně podala dne 31. 10. 2019 žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „REZIDENCE PAVLOVICE LIBEREC – Liberec XIII, ul. Borový vrch“. Záměr žalobkyně spočíval umístění dvou viladomů na specifikovaných pozemcích v libereckých Pavlovicích, včetně zpevněných ploch a napojení na technickou a dopravní infrastrukturu. Magistrát města Liberec (dále „stavební úřad“) této žádosti rozhodnutím ze dne 8. 4. 2020 vyhověl. Rozhodl tak mj. na základě souhlasných závazných stanovisek Magistrátu města Liberec, odboru hlavního architekta, oddělení územního plánování ze dne 13. 6. 2019 (dále „závazné stanovisko OÚP“) a Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, ze dne 4. 12. 2019 (dále „závazné stanovisko OD“).

[3] Proti rozhodnutí stavebního úřadu podaly osoby zúčastněné na řízení IV) až X) (dále dohromady jako „OZNŘ“) odvolání. Během odvolacího řízení si žalovaný vyžádal od příslušných nadřízených dotčených orgánů potvrzení nebo změnu výše uvedených závazných stanovisek. Závaznými stanovisky nadřízených dotčených orgánů (tj. příslušných odborů Krajského úřadu Libereckého kraje) ze dne 23. 11. 2020 (dále „přezkumné závazné stanovisko OÚP“) a ze dne 15. 9. 2020 (dále „přezkumné závazné stanovisko OD“) byla změněna předchozí závazná stanoviska na nesouhlasná. Poté, co žalobce do spisu doplnil dopravní studii z února 2021, vydal nadřízený dotčený orgán na úseku dopravy dne 26. 2. 2021 závazné stanovisko (dále „změněné závazné stanovisko“), v němž uvedl, že mění přezkumné závazné stanovisko OD na stanovisko souhlasné, a to s odkazem na doložené dopravní posouzení. Po upozornění žalovaného na nepřezkoumatelnost změněného závazného stanoviska a na pochybnosti ohledně oprávnění k jeho vydání vydal nadřízený dotčený orgán usnesení ze dne 10. 5. 2021, jímž změnil text změněného závazného stanoviska tak, že žalobkyní doložené dopravní posouzení by mohlo ovlivnit nové posouzení věci, avšak nadřízený dotčený orgán není oprávněn změnit své nesouhlasné závazné stanovisko. Akt ze dne 26. 2. 2021 označil za vyjádření podle § 154 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Proti usnesení ze dne 10. 5. 2021 se žalobkyně odvolala a Ministerstvo dopravy její odvolání zamítlo jako nepřípustné dne 11. 10. 2021.

[4] Žalovaný k odvolání OZNŘ prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že žádost o vydání územního rozhodnutí na umístění stavby zamítl. Při svém rozhodování vyšel ze závěrů přezkumných závazných stanovisek, která byla nesouhlasná. Na úseku územního plánování proto, že stavba dle nadřízeného dotčeného orgánu nesplňovala definici pojmu „viladům“, obsaženou v územním plánu města Liberec, protože s ním byla v rozporu. Dále také shledal záměr v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, jelikož nesplňoval architektonické a urbanistické podmínky a charakteristický prvek pro rodinné bydlení v podobě zahrady.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou, kterou krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Za důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí nepovažoval, že žalovaný v jeho odůvodnění obsáhle citoval přezkumná závazná stanoviska. Uvedl, že správním orgánům nepřísluší po odborné stránce posuzovat otázky řešené dotčenými orgány.

pokračování

[6] Žalobkyně dále sporovala žalovaným provedený výklad pojmu viladům. Tvrdila, že viladům může či nemusí mít podkroví a pokud je má, je možné je využít. S ohledem na potřebu respektovat výslovně vyjádřený obsah územního plánu, ve kterém byla definice viladomu obsažena, krajský soud konstatoval, že územní plán využitelné podkroví v případě viladomu vyžaduje.

[7] K otázce posouzení chybějícího charakteristického prvku zahrady v rámci hodnocení souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování se žalobkyně vyjádřila až v replice k vyjádření žalovaného. Dle krajského soudu proto nebyla uplatněna ve lhůtě pro podání žaloby.

[8] Krajský soud uzavřel, že jestliže ob stojí přezkumné závazné stanovisko OÚP, tak už jen na základě toho nezbylo než žádost o vydání územního rozhodnutí zamítnout. Rozhodnutí žalovaného je proto zákonné a nemůže žalobkyni poškozovat na jejích veřejných subjektivních právech. Na jeho zákonnost neměly podle krajského soudu vliv ani následné procesní patálie, jež nastaly v souvislosti s přezkumným závazným stanoviskem OD.

[9] Žalobkyně v řízení vznesla i další žalobní námitky. Proti jejich vypořádání krajským soudem však v kasační řízení nebrojí. Soud je zde proto nerekapituluje, jelikož je podle § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších vyjádření

[10] Nejvyšší správní soud zde předesílá, že žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu relativně obsáhlou kasační stížností, ke které se následně též obsáhle vyjádřily OZNŘ, na jejich vyjádření reagovala stěžovatelka replikou. Stručněji se vyjádřil i žalovaný. S ohledem na níže uvedené odůvodnění tohoto rozsudku soud však nyní pouze ve zkratce shrnuje stěžejní okruhy kasačních námitek, o kterých účastníci diskutovali.

[11] Stěžovatelka tvrdila, že krajský soud nesprávně vyložil pojem viladům, jelikož z územního plánu nevyplývá požadavek na využitelné podkroví. Dále nesouhlasila s tím, že důvodem pro nesouhlasné přezkumné závazné stanovisko OÚP byla též skutečnost, že její záměr byl v rozporu s cíli a úkoly územního plánování spočívajícím v chybějícím charakteristickém prvku zahrady. Hodnocení této podmínky nadřízeným dotčeným orgánem totiž bylo zcela subjektivní. Přezkumné závazné stanovisko OD bylo podle stěžovatelky vydáno jako zamítavé pouze kvůli pochybení dotčeného orgánu, který si od ní nevyžádal potřebné podklady.

[12] OZNŘ ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedly, že z definice viladomu obsažené v územním plánu vyplývá jasný požadavek na využitelné podkroví. K námitkám chybějící charakteristické zahrady uvedly, že stěžovatelka nevzala v potaz to, že záměr se posuzuje nejen dle územního plánu, ale i z hlediska jeho souladu s cíli a úkoly územního plánování. S tím se vypořádal jak žalovaný, tak krajský soud. K námitce týkající se přezkumného závazného stanoviska OD OZNŘ uvedly, že stěžovatelka nijak nezpochybňuje závěry napadeného rozsudku.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že i kdyby bylo zjištěno pochybení v postupu na úseku dopravy, nemohlo to mít vliv na nutnost zamítnutí žádosti pro rozpor záměru s územním plánem. Ve zbytku pouze ve stručnosti shrnul, že záměr nesplňuje podmínky pro viladům ze 2 důvodů: chybí nezbytné podkroví a zahrada využitelná obyvateli daných objektů především k odpočinku, což je podmínkou pro naplnění regulativu územního plánu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[15] Nejprve se však zabýval přípustností vznesených námitek. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[16] Stěžovatel musí podle citovaného ustanovení v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud pouze opakuje žalobní námitky, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, tak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36).

[17] Z toho důvodu je nepřipustná kasační námitka směřující proti závěru, že záměr stěžovatelky je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování spočívajícími v absenci charakteristické zahrady, která je typická pro okolní domy. Krajský soud k této argumentaci uvedl, že ji stěžovatelka poprvé uplatnila v replice k vyjádření žalovaného k žalobě, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Krajský soud tedy konstatoval, že se jedná o opožděnou žalobní námitku. Stěžovatelka však tento závěr v kasační stížnosti nijak nezpochybňuje. Pouze věcně sporuje správnost argumentace žalovaného o chybějící zahradě. Tato kasační argumentace je proto nepřipustná, jelikož se mýlí s rozhodovacími důvody krajského soudu.

[18] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud nesprávně vyložil pojem viladům a nesprávně posoudil situaci na úseku dopravy. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že by zodpovězení těchto kasačních námitek nemohlo zvrátit pro stěžovatelku nepříznivý výsledek řízení, a to s ohledem na následující.

[19] Žalovaný založil své rozhodnutí na třech nosných důvodech. První dva plynou z přezkumného závazného stanoviska OÚP. Je jimi rozpor záměru stěžovatelky s územním plánem (pro nenaplnění definice pojmu viladům) a s cíli a úkoly územního plánování (pro absenci charakteristické zahrady). Třetím nosným důvodem je nedostatečné posouzení, zda jsou komunikace v okolí záměru dostatečně kapacitní (přezkumné závazné stanovisko OD).

[20] Stěžovatelka následně v žalobě kvalifikovaně brojila proti prvnímu nosnému důvodu napadeného rozhodnutí. Námitku směřující proti závěrům žalovaného o chybějícím prvku zahrady (tj. proti druhému nosnému důvodu) však krajský soud shledal opožděnou (viz bod

pokračování

37 jeho rozsudku). Proti třetímu z nosných důvodů též vznesla žalobní námitky. Následně krajský soud v bodě 40 napadeného rozsudku uzavřel, že pokud obstálo nesouhlasné závazné stanovisko na úseku územního plánování, tak jen v důsledku toho bylo nutné žádost o vydání územního rozhodnutí zamítnout. A to bez ohledu na situaci, která nastala při vydání závazného stanoviska na úseku dopravy.

[21] Stěžovatelka nesporně ani závěr krajského soudu, že námitka ohledně chybějícího prvku charakteristické zahrady byla uplatněná opožděně (viz shledání námitky týkající se této otázky jako nepřipustné v bodě [17] výše), ani to, že pro zamítnutí odvolání postačovalo i jen negativní přezkumné závazné stanovisko OÚP. Proto lze uzavřít, že rozsudek krajského soudu stojí na dvou nosných důvodech. Zaprvé, že přezkumné závazné stanovisko OÚP ob stojí, neboť námitka, že záměr stěžovatelky není v rozporu s územním plánem, je nedůvodná, a námitka týkající se rozporu s cíli a úkoly územního plánování je opožděná. Druhým důvodem je závěr, že zamítavé rozhodnutí žalovaného ob stojí bez ohledu na znění přezkumného závazného stanoviska OD. Kromě závěrů týkajících se rozporu s územním plánem, tj. výkladu pojmu viladům, které s ohledem na uvedené krajský soud navíc vyslovil nadbytečně, však stěžovatelka rozhodovací důvody napadeného rozsudku v kasační stížnosti relevantně nezpochybňuje.

[22] V projednávané věci je tedy plně aplikovatelný závěr, že NSS není povinen vypořádat se s každou jednotlivou námitkou uvedenou v kasační stížnosti, pokud rozhodnutí krajského soudu ob stojí pouze na důvodech, které stěžovatel kasační stížností nenapadá (rozsudek ze dne 9. 6. 2016, čj. 9 Azs 84/2016-22, body 11 až 13).

[23] Kasační stížnost tedy nemůže být důvodná, neboť část rozhodovacích důvodů krajského soudu, které stěžovatelka relevantně nezpochybnila, ob stojí sama o sobě. Konkrétně se jedná o závěr o opožděnosti námitky týkající se rozporu záměru stěžovatelky s cíli a úkoly územního plánování, a dále o závěr, že na zamítnutí žádosti o umístění stavby by nemohlo mít vliv ani vydání souhlasného závazného stanoviska na úseku dopravy. Takové odůvodnění by bylo samo o sobě dostačující pro zamítnutí žaloby. Ve vztahu k přezkumnému závaznému stanovisku OÚP by na závěru o zamítnutí žaloby nemohlo nic změnit ani to, že by soud shledal důvodnými kasační námitky o souladu záměru s definicí viladomu. Stále by totiž ob stál závěr o chybějícím prvku charakteristické zahrady, který stěžovatelka v řízení před krajským soudem relevantně nezpochybnila. Vliv na nutnost zamítnutí žádosti o umístění stavby by v této věci nemohlo mít ani to, zda případně mělo být souhlasné přezkumné závazné stanovisko na úseku dopravy. I pokud by totiž NSS přisvědčil kasační argumentaci směřující proti prvnímu a třetímu nosnému důvodu rozhodnutí žalovaného (viz bod [19] výše), rozsudek krajského soudu by stále splňoval kritéria zákonnosti, neboť část důvodů zamítnutí žaloby ob stojí sama o sobě (rozsudek ze dne 22. 4. 2021, čj. 8 Azs 59/2021-31, bod 12).

[24] Nad rámec rozhodovacích důvodů Nejvyšší správní soud poznamenává, že neviděl důvod se k některým otázkám případně vyjádřit ani nad rámec nutného odůvodnění. Šlo zejména o možný výklad pojmu viladům, s ohledem na to, že se jím krajský soud zabýval věcně, ačkoliv to bylo nadbytečné. Územní plán města Liberec (obecně závazná vyhláška statutárního města Liberec č. 2/2002), účinný v době rozhodování správních orgánů, byl v průběhu řízení před krajským soudem nahrazen územním plánem novým (schváleným

usnesením zastupitelstva města Liberec ze dne 24. 2. 2022, č. 72/2022), který již definici pojmu viladům neobsahuje. Taková úvaha soudu by tak byla zcela nadbytečná.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[27] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, přičemž neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. ledna 2024

Petr Mikeš
předseda senátu